

holder en eller to selvstændige lejligheder, ikke medregne nogen værdi af boligen. Af udgifter vedrørende de nævnte ejendomme kan alene fradrages renter af indestående prioriteter og pålignede ejendomsskatter.

Stk. 2. Såfremt ejendomsværdien ved den senest foretagne ejendomsvurdering overstiger 100.000 kr. for enfamiliehuse og 150.000 kr. for tofamiliehuse, skal ejeren dog uanset bestemmelsen i stk. 1 som værdi af egen bolig medregne 3 pct. af det overskydende beløb ved opgørelsen af sin skattepligtige indkomst.““

Af *finansministeren*, tiltrådt af et *flertal* (Peter Nielsen, Holger Eriksen, Ove Hansen, Egon Jensen, Kai Jensen, P. A. Rasmussen, Retoft, Axel Sørensen og Helge Larsen):

3) I den foreslåede formulering af § 14 A i lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten affattes stk. 1 således:

„*Stk. 1.* Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan ejere af ejendomme, der tjener til bolig for ejeren, og som indeholder en eller to selvstændige lejligheder, fradrage et beløb svarende til 1½ pct. af den ejendomsværdi, der er fastsat ved den sidste før udgangen af indkomståret foretagne vurdering af de pågældende ejendomme. Fradraget udgør dog mindst 300 kr. pr. selvstændig lejlighed og kan ikke overstige 1.500 kr. pr. selvstændig lejlighed. Af udgifter vedrørende de nævnte ejendomme kan herudover alene fradrages renter af indestående prioriteter og pålignede ejendomsskatter.“

4) I den foreslåede formulering af § 14 A i lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten indføjes som nyt stykke efter stk. 2:

„*Stk. 3.* De i stk. 1 indeholdte regler finder ikke anvendelse på bygninger, der er undergivet fredning i henhold til bygningsfredningsloven.“

Bemærkninger.

Til nr. 1.

Forslaget har til formål skattemæssigt at ligestille ejere af enfamiliehuse m. v. og

lejere i beboelsesejendomme. For disse sidstes vedkommende er boligen en rent privat foretelse, der ikke på nogen måde vedrører indkomstopgørelsen.

Da det ikke er praktisk gennemførligt at etablere en kompenserende fradragsordning for lejere, må en ligestilling indebære, at også ejerne af parcelhuse m. v. behandler boligen som et forhold, der udelukkende vedrører privatforbruget. Den i den eksisterende lovgivning benyttede konstruktion, hvorefter et parcelhus anses for en erhvervsmæssig enhed, hvis konstruerede over- eller underskud medregnes i indkomsten, må derfor forlades.

Den væsentlige udgiftspost på disse ejendomes regnskaber er renterne. For at gennemføre en ligestilling er det nødvendigt at afskaffe den i statskatteloven fastsatte ubetingede ret til fradrag af renter og indføre en sontring mellem ikke fradragsberettigede renter, hvortil renter af normale prioriteter i eget hus må henregnes, og fradragsberettigede renter af gæld, der er stiftet i medfør af skatteyderens erhverv.

Gennemførelsen af denne sontring afskaffer samtidig en urimelighed i den hidtidige lovgivning, idet bl. a. afbetalingsrenter ved køb af genstande, der alene vedrører skatteyderens privatforbrug, nægtes fradragsret. Det må påregnes, at en sådan ændring vil have en betydelig dæmpende virkning på renteniveaue, idet det er utvivlsomt, at en væsentlig årsag til købernes acceptering af urimelige renteydelser er bevidstheden om muligheden for skattefradrag. At den enkeltes rent private renteydgifter herigennem overvælttes på befolkningen som helhed, er i sig selv en urimelig konsekvens.

Den samme motivering gør sig gældende ved overvejelser om anskaffelse af enfamiliehuse og sommerhuse. De på dette område gældende meget favorable fradragsmuligheder har været stærkt medvirkende til køberpresset over for parcelhuse og parcelhusgrunde og tvunget ejendomspriserne i vejret.

I langt de fleste tilfælde vil sontringen mellem privat og erhvervsmæssig gæld ikke give anledning til ligningsmæssige vanskeligheder. Hvad angår gæld i anledning af køb af løsøregenstande, vil renteydelsens karakter fremgå af genstandens anven-